TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2006. gada 7. septembrī *

Lieta C-489/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Verwaltungsgericht Sigmaringen* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 28. septembrī un Tiesā reģistrēts 2004. gada 29. novembrī, tiesvedībā

Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen,

pret

Land Baden-Württemberg.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Šīmans [*K. Schiemann*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*] un E. Levits (referents),

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 15. decembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Aleksandra Jēla [*Alexander Jehle*], *Weinhaus Kiderlen*, vārdā — A. H. Meijers [*A. H. Meyer*] un B. Klausa [*B. Klaus*], advokāti,

— Grieķijas valdības vārdā — V. Kondolaims [*V. Kontolaimos*] un K. Marinu [*K. Marinou*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz D. del Gaico [*D. Del Gaizo*], *avvocato dello Stato*,

— Kipras valdības vārdā — C. Likurgs [*C. Likourgos*] un A. Markuli [*A. Markoulli*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — M. Nolins [*M. Nolin*] un F. Erlbahers [*F. Erlbacher*], pārstāvji,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Komisijas 2002. gada 13. jūnija Regulas (EK) Nr. 1019/2002 par olīveļļas tirdzniecības standartiem (OV L 155, 27. lpp), kas ir grozīta ar Komisijas 2003. gada 1. jūlija Regulu (EK) Nr. 1176/2003 (OV L 164, 12. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1019/2002"), interpretāciju.

2 Šis lūgums ir izteikts tiesvedībā starp Jēlu un *Weinhaus Kiderlen* (turpmāk tekstā — "prasītājs pamata prāvā"), no vienas puses, un *Land Baden-Württemberg* [Bādenes-Virtembergas pavalsts], no otras puses, par prasītāja pamata prāvā tiesībām tirgot olīveļļu, izmantojot metodi, kas dēvēta par *bag in the box*.

Atbilstošās tiesību normas

3 Padomes 1966. gada 22. septembra Regulas Nr. 136/66/EEK par eļļas un tauku tirgus kopīgo organizāciju (OV 1966, 172, 3025. lpp.), kas ir grozīta ar Padomes 2001. gada 23. jūlija Regulu (EK) Nr. 1513/2001 (OV L 201, 4. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 136/66"), 1. panta pirmajā punktā ir noteikts, ka tā izveido eļļas augu sēklu un augļu, kā arī augu eļļas un tauku vai zivju vai jūras zīdītāju eļļas kopīgo tirgus organizāciju. Šī panta 2. punktā ir ietverts produktu saraksts, uz kuriem attiecas Regula Nr. 136/66, kuru vidū ir minēta arī olīveļļa.

4 Regulas Nr. 136/66 35. panta 1. punkts paredz, ka attiecībā uz olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas tirdzniecību ir jāizmanto šīs regulas pielikumā sniegtie apraksti un definīcijas. Tā 2. punktā ir precizēts, ka tikai šīs regulas pielikuma 1. punkta a) un b) apakšpunktā un 3. un 6. punktā norādītās eļļas var tirgot mazumtirdzniecībā.

5 Regulas 136/66 35.a panta 1. punkts ir izteikts šādi:

"Tirdzniecības standartus, jo īpaši tos, kas attiecas uz šķirošanu pēc kvalitātes, iepakošanu un noformējumu, var noteikt attiecībā uz 1. pantā minētajiem produktiem.

Ja šādi standarti ir noteikti, produktus, uz kuriem tie attiecas, var tirgot vienīgi saskaņā ar minētajiem standartiem."

6 Regulas Nr. 136/66 pielikums ar nosaukumu "Regulas 35. pantā minēto olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu apraksti un definīcijas" ir izteikts šādi:

"1. Neapstrādātas olīveļļas

Eļļas, kas iegūtas no olīvkoku augļiem, izmantojot tikai mehāniskus vai citus fiziskus līdzekļus, apstākļos, kuri neizraisa izmaiņas eļļā, un kas apstrādātas tikai mazgājot, dekantējot, centrifugējot vai filtrējot, izslēdzot eļļas, kuras iegūtas, izmantojot šķīdinātājus vai palīgvielas ar ķīmisku vai bioķīmisku iedarbību, vai pāresterificēšanas procesus, un maisījumus ar cita veida eļļām.

Neapstrādātas olīveļļas iedala un raksturo vienīgi šādi:

a) neapstrādāta augstākā labuma olīveļļa —

neapstrādāta olīveļļa, kuras maksimālais brīvo skābju daudzums ir 0,8 g oleīnskābes uz 100 g un kuras pārējās īpašības atbilst šai kategorijai noteiktajām īpašībām;

b) neapstrādāta olīveļļa —

neapstrādāta olīveļļa, kuras maksimālais brīvo skābju daudzums ir 2 g oleīnskābes uz 100 g un kuras pārējās īpašības atbilst šai kategorijai noteiktajām īpašībām;

[..].

3. Olīveļļa — maisījums no rafinētām olīveļļām un neapstrādātām olīveļļām

Olīveļļa, kura iegūta, sajaucot rafinētu olīveļļu un neapstrādātu olīveļļu, kas nav spīdīgā eļļa, kuras brīvo skābju daudzums, kas izteikts oleīnskābē, nepārsniedz 1 g uz 100 g, un kuras pārējās īpašības atbilst šai kategorijai noteiktajām īpašībām.

[..]

6. Olīvu izspaidu eļļa

Eļļa, kura iegūta, sajaucot rafinētu olīveļļu un neapstrādātu olīveļļu, kas nav spīdīgā eļļa, kuras brīvo skābju daudzums, kas izteikts oleīnskābē, nepārsniedz 1 g uz 100 g un kuras pārējās īpašības atbilst šai kategorijai noteiktajām īpašībām."

7 Regulas Nr. 1019/2002 1. pants nosaka:

"1. Neskarot noteikumus Direktīvā 2000/13/EK, šajā regulā ir noteikti īpaši mazumtirdzniecības standarti olīveļļai un olīvu izspaidu eļļai, kas minēta Regulas Nr. 136/66/EEK pielikuma 1. punkta a) un b) apakšpunktā, 3. un 6. punktā.

2. Šajā regulā mazumtirdzniecība ir kādas 1. punktā minētas eļļas pārdošana galapatērētājam neapstrādātā veidā vai kāda pārtikas produkta sastāvā."

8 Regulas Nr. 1019/2002 2. pants nosaka:

"Eļļas, kas minētas 1. panta 1. punktā, piedāvā galapatērētājam iepakojumā, kura maksimālā ietilpība ir pieci litri. Šāds iepakojums ir aprīkots ar atvēršanas sistēmu, kuru pēc pirmās atvēršanas reizes vairs nevar aizvērt, un uz tā ir etiķete, kas atbilst no 3. līdz 6. pantam.

Tomēr attiecībā uz eļļām, kas paredzētas patēriņam restorānos, slimnīcās, ēdnīcās un citos līdzīgos kolektīvos uzņēmumos, dalībvalstis atkarībā no attiecīgā uzņēmuma veida var noteikt iepakojuma maksimālo ietilpību, kas pārsniedz piecus litrus."

9 Regulas Nr. 1019/2002 3.–7. pants attiecas uz iepakojuma marķējumu un 8.–10. pantā ir regulēta šīs regulas piemērošanas kontrole, kā arī pasākumi, kas nepieciešami, lai nodrošinātu tās ievērošanu.

10 Regulas Nr. 1019/2002 11. un 12. pants paredz vairākus noteikumus attiecībā uz laiku, lai radītu jauno normu, kas ir ieviestas ar šo regulu, pārejas periodu un lai ļautu veikt tās piemērošanai nepieciešamos pasākumus.

11 Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīvas 2000/13 par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu (OV L 109, 29. lpp.), kas ir grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 10. novembra Direktīvu 2003/89/EK attiecībā uz norādēm par pārtikas produktos esošajām sastāvdaļām (OV L 308, 15. pp., turpmāk tekstā — "Direktīva 2000/13"), mērķis atbilstoši tās ceturtajam apsvērumam ir ieviest vispārējus noteikumus Kopienā, kas būtu horizontāli piemērojami visiem pārtikas produktiem, ko laiž tirgū.

12 Šī direktīva nosaka principus, kas jāievēro marķējumā un tā izmantošanas metodēs (2. pants), un norāžu sarakstu, kas ir obligāti jānorāda uz visu pārtikas produktu etiķetēm, kā, piemēram, produkta komercnosaukums, sastāvdaļu uzskaitījums un minimālais derīguma termiņš (3. pants). Šo norāžu nosacījumi un atkāpes no tiem ir noteiktas 4.–17. pantā.

13 Tā Direktīvas 2000/13 14. pants nosaka, ka, ja neiesaiņotus pārtikas produktus piedāvā pārdošanai galapatērētājam un ēdināšanas iestādēm vai ja pārtikas produktus iesaiņo tirdzniecības vietā pēc pircēja lūguma vai tos iesaiņo, lai nekavējoties pārdotu, dalībvalstis pieņem sīki izstrādātas normas attiecībā uz veidu, kā obligātās norādes ir jānodrošina, un var noteikt, ka visas vai dažas no šīm norādēm nav obligātas, ar noteikumu, ka pircējam ir nodrošināta informācija.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

14 Prasītājs pamata prāvā pārdod olīveļļu mazumtirdzniecībā atbilstoši *bag in the box* metodei. Šajā nolūkā izlējējs iepilda eļļu dubultos plastmasas maisos (*bag*), kuros ietilpst pieci litri un kuriem ir izcelsmes apzīmējums un kontroles zīme. Maisam ir īpaša aizdare, kas ir atverama vienīgi, pirms eļļas izliešanas saplēšot plēvi. Šis plastmasas trauks tiek ievietots māla podā (*box*), no kura produktu var izliet tikai pa cauruli. No šīs ierīces (*bag in the box*) klients saņem vēlamo eļļas daudzumu, kas tiek ielieta traukā, ko viņš pats ir atnesis vai nopircis uz vietas veikalā. Ar eļļas izcelsmes apzīmējumiem, tās kvalitāti un cenu klients var iepazīties uz etiķetes, ko prasītājs pamata prāvā ir piestiprinājis pie māla poda.

15 2004. gada februārī *Landratsamt Ravensburg, Amt für Veterinärwesen und Verbraucherschutz* (Rāvensburgas rajona Veterinārais un patērētāju tiesību aizsardzības dienests, turpmāk tekstā — "*Landratsamt Ravensburg*") pieprasīja prasītājai izbeigt tirgot olīveļļu saskaņā ar iepriekš aprakstīto metodi. *Landratsamt Ravensburg* norādīja, ka no Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmās daļas izriet, ka olīveļļu galapatērētājam var pārdot tikai iepakojumā, kura maksimālā ietilpība ir pieci litri.

16 Tad prasītājs pamata prāvā cēla *Verwaltungsgericht Sigmaringen* [Zigmaringenes Administratīvā tiesa] deklaratīvu prasību (*Klage auf Feststellung*), prasot konstatēt, ka Regula Nr. 1019/2002 tam neaizliedz turpināt pārdot olīveļļu, izmantojot metodi, kas dēvēta par *bag in the box*. Īpaši tas pieminēja, ka Regula Nr. 1019/2002 nereglamentē olīveļļas pārdošanu izlejot, bet vienīgi iepakotas olīveļļas pārdošanu, un ka tātad tās 2. pantā nav ietverts aizliegums pārdot olīveļļu izlejot, bet vienīgi noteikumi, kas attiecas uz iepakotas olīveļļas tirdzniecību.

17 Regula Nr. 1019/2002 papildina Direktīvu 2000/13, ko arī turpmāk piemēro jomās, ko regula īpaši neregulē. Direktīvas 2000/13 14. pants pieļauj iespēju, ka galapatērētājam tiek piedāvāti neiepakoti pārtikas produkti, uzticot dalībvalstīm sīki izstrādātu normu pieņemšanu attiecībā uz veidu, kā nodrošināt obligātās norādes.

18 Turklāt prasītājs pamata prāvā apgalvoja, ka īstenotā metode, kas dēvēta par *bag in the box*, var garantēt patērētājam aizsardzību, kas ir pielīdzināma tai, ko sniedz atļauja tirgot tikai iepakotu olīveļļu. Šī procedūra garantē, ka patērētājam netiek piedāvāta eļļa, kurai kvalitāte ir zemāka piejaukumu dēļ vai kurai ir nepatiesi izcelsmes apzīmējumi.

19 Tomēr iesniedzējtiesa šajā sakarā izsaka šaubas, norādot it īpaši, ka plastmasas maisu ir iespējams no jauna piepildīt, nepieliekot lielas pūles, vai arī ka patērētājs neredz etiķeti, kas piestiprināta šim maisam, bet redz vienīgi šīs etiķetes attēlu, kas piestiprināts traukam, kurā savukārt atrodas šis maiss.

20 *Landratsamt Ravensburg* apstrīdēja prasītāja pamata prāvā piedāvāto interpretāciju. Tas apgalvo, ka Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmā daļa ietver aizliegumu piedāvāt galapatērētājam neiepakotu olīveļļu.

21 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Sigmaringen* nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1. Vai Regulas (EK) Nr. 1019/2002 [..] 1.–12. pants ir jāinterpretē tā, ka šīs tiesību normas nosaka arī noteikumus attiecībā uz neiepakotas olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas piedāvāšanu galapatērētājam?

2. Vai Regulas (EK) Nr. 1019/2002 [..] 2. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tā, ka šī tiesību norma ietver aizliegumu piedāvāt galapatērētājam neiepakotu olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu?

3. Pakārtoti — vai Regulas (EK) Nr. 1019/2002 [..] 2. panta pirmā daļa ir sašaurināti jāinterpretē tā, ka šī tiesību norma gan ietver aizliegumu piedāvāt neiepakotu olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu galapatērētājam, bet šis aizliegums neattiecas uz olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas pārdošanu ar *bag in the box* metodi?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

22 Ar pirmo un otro jautājumu, kas ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regula Nr. 1019/2002, īpaši tās 2. panta pirmā daļa, ir jāinterpretē tā, ka olīveļļu un olīvu izspiedu eļļu var piedāvāt galapatērētājam, tikai iepakotu atbilstoši šīs normas prasībām.

23 Ir jākonstatē, ka nevar atbalstīt prasītāja pamata prāvā apgalvojumu, ka izlejamas olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas piedāvāšana galapatērētājam tomēr ir atļauta, jo Regulas Nr. 1019/2002 mērķis esot vienīgi noregulēt iepakotas olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas tirdzniecību, atstājot ārpus tās piemērošanas jomas šo eļļu tirdzniecību izlejot.

24 Tik tiešām Regulas Nr. 1019/2002 tiesiskais pamatojums ir Regulas Nr. 136/66 35. a pants, kura 1. punkta pirmajā daļā ir teikts, ka tirdzniecības standartus, it īpaši tos, kas attiecas uz šķirošanu pēc kvalitātes, iepakošanu un noformējumu, var noteikt attiecībā uz šīs regulas 1. pantā minētajiem produktiem. Šajā normā uzskaitītie produkti, kuru skaitā ietilpst arī olīveļļa un olīvu izspaidu eļļa, visi ir atpazīstami ar preču aprakstu un tarifu numuru palīdzību, kas tiem ir piešķirti kombinētajā

nomenklatūrā. Šie produkti netiek definēti vai iedalīti atbilstoši apsvērumiem, kas saistīti ar to iepakojumu.

25 Produkti, uz kuriem īpaši attiecas Regula Nr. 1019/2002, ir nosaukti šīs regulas 1. panta 1. punktā. Tās ir olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas, kas norādītas Regulas Nr. 136/66 pielikuma 1. punkta a) un b) apakšpunktā un 3. un 6. punktā, kuros tās ir klasificētas atkarībā no kvalitātes un neatkarīgi no to tirdzniecības veida, proti, iepakojumā vai izlejot.

26 Lai garantētu olīveļļas autentiskumu, Regulā Nr. 1019/2002 ir noteikti tirdzniecības standarti attiecībā uz šo eļļu iepakojumu. Tādējādi šīs regulas 2. panta pirmā daļa paredz, ka eļļu galapatērētajam piedāvā, iepriekš iepakotu iepakojumā, kura maksimālā ietilpība ir pieci litri un kurš ir aprīkots ar atvēršanas sistēmu, kuru vairs nevar aizvērt pēc pirmās atvēršanas reizes. Uz šiem iepakojumiem turklāt ir marķējums, kas atbilst Regulas Nr. 1019/2002 3.–6. pantam.

27 Šie noteikumi attiecas uz visām Regulas Nr. 1019/2002 1. panta 1. punktā minētajām eļļām, un ir paredzēts tikai viens izņēmums, kas ir skaidri norādīts šīs regulas 2. panta otrajā daļā. Šis izņēmums, kas tomēr neattiecas uz pienākumu piedāvāt eļļu iepakojumā, bet gan tikai uz šo iepakojumu ietilpību, pilnvaro dalībvalstis noteikt atkarībā no attiecīgā uzņēmuma veida minēto iepakojumu maksimālo ietilpību, kas pārsniedz piecus litrus, eļļām, kas paredzētas patēriņam ēdināšanas iestādēs.

28 No visa iepriekš minētā izriet, ka, izņemot iepriekšējā punktā minēto izņēmumu, olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu galapatērētājam var piedāvāt tikai, ievērojot Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmajā daļā noteiktās normas un īpaši tajā noteiktās prasības iepakojumam. Saskaņā ar Regulas Nr. 136/66 35.a panta 1. punkta otro daļu, ja ir pieņemti tirdzniecības standarti, produktus, uz kuriem tie attiecas, var tirgot vienīgi saskaņā ar šiem standartiem.

29 Šāda interpretācija nav pretēja Regulas Nr. 1019/2002 1. panta 1. punktā noteiktajai atrunai, ka olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas tirdzniecības standarti ir noteikti, "neskarot noteikumus Direktīvā 2000/13/EK".

30 Atbilstoši Regulas Nr. 1019/2002 pirmajam apsvērumam ar šo regulu ieviestie konkrētie marķēšanas noteikumi papildina Direktīvā 2000/13 paredzētos, kas ir vispārējas un horizontālas normas un ir piemērojamas visiem pārtikas produktiem, kas ir laisti tirgū. Tātad atsauce uz Direktīvu 2000/13, ko ietver Regulas Nr. 1019/2002 1. panta 1. daļa, nav jāsaprot tā, ka tās mērķis ir ar šīs regulas īpašajām normām radīt atkāpi vai izņēmumu olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas iepakojuma jomā, bet gan ka tās mērķis ir garantēt gan minēto īpašo noteikumu ievērošanu, gan vispārīgāka rakstura noteikumu, kas noteikti Direktīvā 2000/13, ievērošanu.

31 Tādējādi olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas marķējuma jomā Direktīvas 2000/13 normas, kas paredz, piemēram, pienākumu norādīt neto daudzumu vai lietošanas

termiņa beigu datumu, attiecas tāpat arī uz īpašajiem noteikumiem, kas paredzēti Regulā Nr. 1019/2002, īpaši tās 3.–6. pantā.

32 Turpretim Direktīvas 2000/13 14. pants, uz ko atsaucas prasītājs pamata prāvā, ciktāl tas pilnvaro dalībvalstis pieņemt sīki izstrādātas normas, saskaņā ar kurām šīs pašas direktīvas 3. pantā un 4. panta 2. punktā noteiktajām norādēm ir jābūt uz piedāvātajiem neiepakotajiem produktiem, neattiecas uz šo lietu, jo, pirmkārt, Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmajā daļā ir aizliegts šādā veidā piedāvāt olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu un, otrkārt, dalībvalstu kompetencē ir atstāta tikai maksimālā tilpuma noteikšana ēdināšanas iestādēm paredzētajiem iepakojumiem.

33 Tātad uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Regula Nr. 1019/2002 un it īpaši tās 2. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tā, ka olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu galapatērētājam var piedāvāt, tikai iepakotu atbilstoši šai tiesību normai.

Par trešo jautājumu

34 Ar trešo jautājumu, kas ir uzdots pakārtoti, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmo daļu var interpretēt tā, ka tā neaizliedz tādu tirdzniecības veidu, kādu izmanto prasītājs pamata prāvā (metode, kas dēvēta par *bag in the box*).

35 Prasītājs pamata prāvā apgalvoja, ka metode, kas dēvēta par *bag in the box*, var nodrošināt patērētājam aizsardzību, kas ir pielīdzināma tai, ko sniedz atļauja tirgot tikai iepakotu olīveļļu. Tādēļ iesniedzējtiesa jautā, vai šī tirdzniecības veida īpašais raksturs atbrīvo to no aizlieguma.

36 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka EKL 234. pantā paredzētās procedūras ietvaros, kas balstīta uz valsts tiesu un Tiesas funkciju nodalīšanu, jebkāds faktu vērtējums ir valsts tiesas kompetencē. Tātad Tiesas kompetencē nav lemt par faktiem pamata prāvā vai piemērot valsts pasākumiem vai situācijām Kopienu tiesību normas, ko tā ir interpretējusi, jo šie jautājumi ir ekskluzīvā valsts tiesas kompetencē (2005. gada 9. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-211/03, C-299/03 un no C-316/03 līdz C-318/03 *HLH Warenvertrieb* un *Orthica*, Krājums, I-5141. lpp., 96. punkts).

37 Tomēr Tiesa var sniegt valsts tiesai Kopienu tiesību interpretācijas elementus, kas tai var noderēt, piemērojot Kopienu tiesību normas (1975. gada 23. oktobra spriedums lietā 35/75 *Matisa Maschinen*, *Recueil*, 1205. lpp., 3. punkts).

38 Kā jau ir norādīts šī sprieduma 28. punktā, Regulas Nr. 136/66 35.a panta 1. punkta otrā daļa nosaka, ka, ja tiek pieņemti tirdzniecības standarti, produktus, uz ko tie attiecas, var tirgot tikai atbilstoši šiem standartiem.

39 No iepriekš minētā izriet, ka olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas tirdzniecības veids ir jāvērtē, ņemot vērā Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmajā daļā noteiktos nosacījumus, un ir jāuzskata par neatbilstošu šai regulai, ja šie nosacījumi nav ievēroti.

40 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka atbilstoši tirdzniecības veidam, ko izmanto prasītājs pamata prāvā, pārdodot galapatērētājam olīvu eļļu un olīvu izspaidu eļļu, tā pārdošanas vietā tiek pārlieta no atvērta trauka vai atverama trauka citā traukā, ko šis patērētājs vai nu nopērk, vai pats atnes.

41 Tā kā ir nepieciešama pārliešana, šāds tirdzniecības veids neļauj izpildīt Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmajā daļā noteiktās prasības, saskaņā ar kurām olīveļļa ir jāpiedāvā galapatērētājam, tas ir, jālaiž pārdošanā, iepakojumā, kas ir aprīkots ar atvēršanas sistēmu, kuru pēc pirmās atvēršanas reizes vairs nevar aizvērt.

42 Šādos apstākļos nav iespējams, kā prasītājam pamata prāvā, apgalvot, ka trauks, no kura olīveļļa un olīvu izspaidu eļļa tiek pārlietas, atbilst nosacījumiem par maksimālo tilpumu, atvēršanas sistēmu un marķējumu, kas nosaukti Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmajā daļā. Tik tiešām nosacījums, kas attiecas uz saskaņā ar Regulas Nr. 1019/2002 otro apsvērumu atbilstoši ieviestu noslēgšanas sistēmu, lai garantētu olīveļļas autentiskumu, paredz, ka iepakojumu atver galapatērētājs pats.

43 Tāpat arī nevar apgalvot, kā to darīja Eiropas Kopienu Komisija, ka tāds tirdzniecības veids, kā pamata lietā, ir jāuzskata par likumīgu ar nosacījumu, ka trauki, kuros eļļa tiek ielieta, atbilst nosacījumiem par maksimālo tilpumu, atvēršanas sistēmu un marķējumu, kas paredzēti Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmajā daļā. Ja traukam atbilstoša atvēršanas sistēma tiek pievienota tikai, to nododot galapatērētājam, tas neatbilst mērķim, kam ir paredzēta šāda sistēma, jo risks olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas autentiskumam pastāv posmā pirms šīs nodošanas.

44 Jāpiebilst, ka, ja tirdzniecības veida likumību vērtētu atkarībā no traukiem, ko vajadzības gadījumā ir atnesuši patērētāji, kuros olīveļļa un olīvu izspaidu eļļa tiek pārlieta pirkšanas vietā, šis tirdzniecības veids atsevišķos gadījumos būtu jāuzskata par likumīgu, bet citos — par nelikumīgu, lai gan pēc būtības tie tomēr neatšķiras. Šāds risinājums sarežģītu jebkādu Regulas Nr. 1019/2002 ievērošanas kontroli.

45 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1019/2002 2. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tā, ka tā aizliedz tādu tirdzniecības veidu kā prasītāja pamata prāvā izmantotais, kas neatbilst šajā tiesību normā noteiktajiem nosacījumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **Komisijas 2002. gada 13. jūnija Regula (EK) Nr. 1019/2002 par olīveļļas tirdzniecības standartiem, kas ir grozīta ar Komisijas 2003. gada 1. jūlija Regulu (EK) Nr. 1176/2003, un it īpaši tās 2. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tā, ka olīveļļu un olīvu izspaidu eļļu var piedāvāt galapatērētājam, tikai iepakotu atbilstoši šai tiesību normai.**

2) **Regulas Nr. 1019/2002, kas ir grozīta ar Regulu (EK) Nr. 1176/2003, 2. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tā, ka tā aizliedz tādu tirdzniecības veidu kā prasītāja pamata prāvā izmantotais, kas neatbilst šajā tiesību normā noteiktajiem nosacījumiem.**

[Paraksti]